

Partea a 4-a

Teme controversate

În această parte vrem să ne ocupăm cu diverse teme, care în context cu tema generală a cărții sunt importante și despre care creștinii au diferite păreri.

În primul rând ne vom ocupa cu întrebarea de principiu, până când a fost pus omul la încercare de Dumnezeu.

Tema a doua este o temă importantă tocmai pentru creștinii care resping adevărul dispensațional, și anume întrebarea, ce au a face creștinii cu noul legământ.

În al treilea rând vom explica noțiunea „intercalare cerească”.

În final ne va preocupa viitorul cu temele următoare:

- Revenirea Domnului
- A 70-a săptămână-an a lui Daniel
- Nunta Mielului
- Învierea
- Ziua Domnului

14 Punerea la încercare a primului om

„La urmă, L-a trimis la ei pe Fiul Său.”

Matei 21.37

14.1 Introducere

După ce adevărul dispensațional a fost dat uitării mult timp, el a fost redescoperit la începutul secolului al 19-lea în mod deosebit prin John Nelson Darby. În timpul care a urmat s-au creat diferite conturări, care ce-i drept au deviat tot mai mult de la învățătura inițială: dispensaționalismul clasic, revizuit și progresiv.¹ Prin aceasta privirea spre acest adevăr a fost tot mai mult tulburată, în loc să devină mai luminată. Întrebarea referitoare la sfârșitul punerii la încercare a omului odată cu crucea era unul din punctele centrale ale redescoperirii acestui adevăr, însă deja Scofield nu a mai văzut acest punct important. Aceasta devine clar în definiția dată de el referitoare la timpul mântuirii: „Un timp de mântuire este o perioadă sau o

¹ În dispensaționalismul clasic (Scofield, Chafer) centrul de greutate a fost deplasat: de la diferența între chemarea cerească și pământească la diferența între Israel și Biserică (Adunare) (vezi R. M. Henzel, *Darby, Dualism and the Decline of Dispensationalism*, Tuscon (fenestra Books) 2003, pag. 153). În dispensaționalismul revizuit (Walvoord, Ryrie, Pentecost, Fruchtenbaum) această diferență (cerească/pământească) a fost înlăturată ca fiind fără importanță (vezi aceeași lucrare, pag. 155). În final în dispensaționalismul progresiv (Blaising, Bock) s-a renunțat la împărțirea în două părți în două popoare diferite ale lui Dumnezeu în favoarea unui proces etapizat (vezi aceeași lucrare pagina 158; în privința dispensaționalismului progresiv vezi și § 22.32).

epocă a planului de mântuire divin, o perioadă de timp în care omul este pus la încercare cu privire la ascultarea lui față de o revelație deosebită a mântuirii conform voii lui Dumnezeu.”² Acestor timpuri de mântuire le aparține și timpul Bisericii³, conform părerii lui, și Împărăția de o mie de ani. Conform părerii lui omul este pus la încercare permanent, începând din grădina Eden și până la sfârșitul Împărăției de o mie de ani. Și ultradispenșionalismul clădește pe aceasta, afirmând că punerea la încercare a omului nu a încetat încă, odată cu crucea.

Acest capitol se ocupă cu o temă deosebită, care este foarte importantă pentru a da la o parte diferite pietre de poticnire care stau în calea înțelegerii corecte a Scripturii. Este vorba de punerea la încercare a primului om căzut. Este omul reabilitabil⁴ și odată cu crucea s-a încheiat punerea la încercare a omului sau Dumnezeu pune și astăzi pe om la încercare?

Primul om, Adam, a fost creat fără cusururi. El a trăit în grădina Eden într-o stare de inocență și se bucura de o părtășie vie și nederanjată cu Dumnezeu, Creatorul lui. După eșuarea lui, după căderea în păcat, relația cu Dumnezeu a fost deranjată.⁵ Pe parcursul istoriei omenirii Dumnezeu a pus mereu la încercare pe om, dacă el ar fi reabilitabil în ce privește relația cu El. Ar fi omul capabil să împlinească cerințele lui Dumnezeu, pentru ca să aibă din nou părtășie netulburată cu Dumnezeu?

14.2 Punerea la încercare a omului în Vechiul Testament

După alungarea din paradis omul decăzut era răspunzător numai față de conștiința lui proprie. Însă el s-a stricat singur și din cauza aceasta Dumnezeu a judecat lumea de atunci prin potop: „Și Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua” (Geneza 6.5).

Epoca, după ce Dumnezeu a dat domnia lui Noe ca reprezentant al omului în general (Geneza 9), s-a sfârșit în idolatrie.⁶ Și după judecata prin potop și începutul nou prin Noe s-a revelat la sfârșit din nou numai stricăciunea omului.

După aceea Dumnezeu a pus la încercare pe om reprezentativ cu un singur popor prin Lege, dacă el ar corespunde cerințelor minimale ale lui Dumnezeu – Legea nu era altceva mai mult. Însă s-a arătat că omul nu poate fi „îndreptățit prin faptele Legii” (Galateni 2.16). Și această

² *Die neue Scofieldbibel*, Wuppertal (R. Brockhaus Verlag) 1997, pag. 3.

³ Într-o ediție în limba engleză a Scofieldbibel acest timp este numit „har”.

⁴ Prin „reabilitare” nu este vorba că omul va fi reșezat în starea de inocență pe care a avut-o înainte de căderea în păcat, ci că relația lui cu Dumnezeu este adusă din nou în ordine și prin aceasta ea va fi iarăși nederanjată, așa cum ea a fost înainte de căderea în păcat.

⁵ Aici nu ne vom ocupa în detaliu cu punerea la încercare a omului în grădina Eden, deoarece ea nu se referă la reabilitarea lui, ci la ascultarea lui față de Dumnezeu. În Eden omul se afla încă în starea de nevinovăție. După căderea în păcat Dumnezeu a pus la încercare – chiar dacă El desigur știa rezultatul -, dacă omul era reabilitabil.

⁶ Avraam de exemplu a fost chemat afară din idolatrie (Geneza 11; 12; Iosua 24.2,3).

punere la încercare a arătat numai incapacitatea omului de a face binele – în acest caz, să împlinească Legea. Aceasta era total independent de faptul, dacă poporul era călăuzit de preoți, de judecători sau de împărați.

14.3 Firul călăuzitor al lui Dumnezeu

În timpul vechiului legământ Legea constituia firul călăuzitor al lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu, și anume pentru tot poporul, indiferent dacă fiecare israelit în parte credea sau nu în Dumnezeu, căci întrebarea era, dacă omul, ca urmaș al lui Adam decăzut, al primului om, era reabilitabil. În timpul acela poporul lui Dumnezeu era un amestec de credincioși și necredincioși, așa că firul călăuzitor al lui Dumnezeu era valabil nu credincioșilor ca atare, ci tuturor în comun, credincioși și necredincioși. În timpul actual firul călăuzitor al lui Dumnezeu, Hristos, nu se adresează la toată creștinătatea, ci numai celor credincioși. Aceasta ne arată marea diferență între poporul lui Dumnezeu de atunci (Israel) și poporul lui Dumnezeu de astăzi (trupul lui Hristos). Prin moartea lui Hristos în poporul lui Dumnezeu nu mai există amestec de credincioși și necredincioși (Ioan 1.12; 11.51,53). Acum Dumnezeu nu se mai adresează primului om ca atare, ca să-l pună la încercare. Copiii lui Dumnezeu se cunosc astăzi ca aceia care au primit aceeași viață. Deoarece ei sunt botezați cu același Duh, ei constituie o unitate deosebită în cadrul creștinătății, ei sunt trupul lui Hristos, așa că poporul lui Dumnezeu constă astăzi numai din credincioși adevărați, care au fost născuți din nou. Într-adevăr în creștinătate în general există un amestec de credincioși adevărați și creștini numai cu numele, însă acești creștini numai cu numele nu aparțin poporului lui Dumnezeu.

14.4 Ultima punere la încercare

Când Legea lui Dumnezeu și rânduielile Sale au fost tot mai mult desconsiderate, când preoții Lui prin imoralitate și indiferență față de Dumnezeu au făcut jertfele aduse să fie o urâciune, când împărații au devenit conducători în slujbele idolatre și au ademenit poporul la destrăbălările sexuale legate de acestea – atunci Dumnezeu a trimis profeți, nu numai să mustre pe Israel, ci și să-l recâștige înapoi. Dar Israel a luat pe robii lui Dumnezeu, pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât iar pe altul l-au ucis cu pietre (compară cu Matei 21.35). Nu avea nici un rost să trimită mai mulți robi. În loc să se căiască, au stăruit în rău: „Mai având un singur fiu preaiubit, l-a trimis și pe el la ei, la urmă, spunând: «Îl vor respecta pe fiul meu». Dar viticultorii aceia au zis între ei: «Acesta este moștenitorul; veniți, să-l omorâm, și moștenirea va fi a noastră!» Și l-au luat și l-au omorât și l-au scos afară din vie.” (Marcu 12.6-8). Și evanghelistul Matei accentuează: „*La urmă*, l-a trimis la ei pe fiul său” (Matei 21.37). Aceasta era clar ultima posibilitate pe care Dumnezeu o avea, ca să pună pe oameni la încercare. După lepădarea Fiului nu mai există nimic prin care Dumnezeu ar putea pune la încercare pe om. Prezența lui Hristos pe pământ era concludent și irevocabil ultima și cea mai mare punere la încercare a omului.

Hristos a locuit între oameni „plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14) și mergea din loc în loc „făcând bine și vindecând ...” (Faptele Apostolilor 10.38). El dovedea în orice privință o putere care putea să elibereze pe om de orice rău posibil – fie el păcat, boală, moarte sau diavol. În afară de aceasta cu inima Lui plină de compasiune a arătat un har, a cărui putere a folosit-o spre binele oamenilor păcătoși. Care era rezultatul acestei revelații divine? Ura nemărginită a omului împotriva bunătății desăvârșite a lui Dumnezeu a venit la lumină, și

incapacitatea absolută a omului, fie el iudeu sau păgân, de a cunoaște propria lui stare, precum și stricăciunea sa deplină au devenit definitiv vizibile.

Iudeii (ca aceia care au fost încercați sub Lege) au pecetluit soarta lor, atunci când au lepădat pe Mesia demult făgăduit și au zis: „Nu avem împărat decât pe cezarul!” (Ioan 19.15b). Aceasta era decădere. Deci omul a fost în cele din urmă încercat *prin Împărăție*, prin aceea că i s-a oferit Împăratul, și el a fost încercat și *prin har* în persoana Fiului. Odată cu crucea era încheiat acest timp al ultimei, definitivei încercări. Aceasta înseamnă că omul nu va fi încercat *prin har* nici în timpul actual de har și nici în viitor *prin Împărăție* în Împărăția de o mie de ani. Aceste încercări nici nu mai sunt necesare, deoarece ele au avut deja loc în timpul trăirii Domnului Isus pe pământ și de aceea ele nu mai trebuie repetate. Căci omul a respins deja revelarea bunătații pure și a harului lui Dumnezeu prin Domnul Isus și a respins și pe Împăratul Împărăției făgăduite. Prin aceasta această încercare este deja demult încheiată și ea nu trebuie reluată nici în timpul de acum și nici în Împărăția de o mie de ani viitoare. Legământul nou din Împărăția de o mie de ani va fi atunci exclusiv pentru oamenii născuți din nou (vezi Ieremia 31.31-34). Poporul lui Dumnezeu va fi alcătuit în Împărăția păcii – în contrast cu vechiul legământ – exclusiv din oameni născuți din nou.

14.5 Punerea la încercare a națiunilor

Națiunile (ca acelea care au fost încercate fără Lege) au dovedit stricăciunea lor totală, prin aceea că autoritatea încredințată lor de Dumnezeu începând din timpul lui Nebucadnețar (Daniel 2.37) au folosit-o să condamne pe Fiul lui Dumnezeu, după ce ele mai înainte L-au declarat nevinovat⁷. Crucea a fost răspunsul omului la dragostea lui Dumnezeu – dovada definitivă, că omul este nu numai un păcătos, ci este un păcătos *ruinat*, de la care nu se mai poate aștepta nici o speranță de îmbunătățire prin sine însuși. Toate mijloacele, pe care Dumnezeu le-a putut gândi, ca să câștige inima omului, au fost epuizate. A devenit pe deplin vizibil că era imposibil să se poată face ceva cu omul natural (firesc).

14.6 Nici o speranță pentru lumea aceasta?

Ce se petrece acum? Prințul vieții este omorât și lumea este lăsată înapoi în moarte. Hristos lepădat de lume Se suie în glorie și lumea ajunge sub judecată. Lumina lumii este luată și lumea este lăsată înapoi în întuneric. Moartea și întunericul umplu toată scena; iudeii și toate celelalte națiuni sunt moarte pentru Dumnezeu, moarte în „greșeli și în păcate” (Efeseni 2.1). Dumnezeu a încheiat punerea la încercare a primului om, căci ea a arătat că „toți sunt sub păcat” (Romani 3.9).

Mai este vreo speranță pentru lumea stricată? Trebuie lumea să meargă cu încărcătura ei nespuse de mare de suflete pierdute în întâmpinarea judecății? A biruit păcatul și moartea omenirea? A zădărnicit diavolul planul lui Dumnezeu, a închis el pe oameni într-o pierzare lipsită de speranță, și în final triumfă el peste toate? În măsura în care este vorba despre om, răspunsul este clar: totul este irecuperabil stricat și totul este pierdut. Crucea dovedește că nu este vorba despre o lume aflată în agonia morții, ci despre o lume moartă: „... noi judecăm aceasta: că dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit” (2 Corinteni 5.14).

⁷ Aceasta a avut loc prin Pilat și Irod, vezi Luca 23.4,14,15.

14.7 Dumnezeu revelează tainele inimii Sale

Dar în această extremă lipsă de perspectivă, în această stradă înfundată, în care lumea este ca și la sfârșit și istoria ei îngrozitoare sfârșește în moarte – aici Dumnezeu revine la planul Său veșnic, acționează spre propria Sa bucurie și la timpul potrivit revelează tainele inimii Sale. Chiar dacă lumea este moartă – Dumnezeu trăiește, și Dumnezeul cel viu acționează potrivit planurilor Sale. Lume a dus pe Hristosul lui Dumnezeu pe o cruce infamă – Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a așezat pe tronul Său de glorie. La timpul potrivit, în ziua de Rusalii, a venit în lume Duhul lui Dumnezeu de la Hristosul înălțat și glorificat (Faptele Apostolilor 2.1-4). Fără îndoială era un moment deosebit, când pământul era pustiu și gol, când „întunericul era peste suprafața adâncului” și Duhul lui Dumnezeu „Se mișca peste suprafața apelor” (Geneza 1.2); dar cu mult mai grandioasă era ziua când Duhul lui Dumnezeu a coborât într-o lume care se distrugea pe sine însuși, a lepădat Lumina ei și a dus la moarte pe Prințul vieții. Nu s-ar putea spune, că, în sens figurat, încă o dată „întunericul era peste suprafața adâncului” și Duhul lui Dumnezeu plutea din nou „peste suprafața apelor”?

14.8 Introducerea celui de-al doilea Om

Dumnezeu începe o creație nouă, care nu se întemeiază pe un om muritor, ci pe „Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16.16), pe „începutul creației lui Dumnezeu” (Apocalipsa 3.14). El introduce Omul al doilea, și acest al doilea Om este totodată ultimul Adam, care dă naștere la o generație de oameni cu totul nouă (1 Corinteni 15.45-49). „Dar când a venit împlinirea timpului” (Galateni 4.4), „la timpul potrivit” (Romani 5.6), „la sfârșitul veacurilor” (Evrei 9.26) de încercare Dumnezeu prezintă *pe Omul Său*. Toți oamenii, care au trăit vreodată mai înainte, erau păcătoși: toți aveau aceeași natură ca și primul om și aparțineau aceleiași generații de oameni. Acum vine în sfârșit un Om, care este cu totul altfel. Primul om nu este *îmbunătățit*, ci este *înlocuit* de Omul al doilea. O îmbunătățire a primului om nu este posibilă. Încercările întreprinse de Dumnezeu au dovedit categoric că primul om este de nereînnoit.

Când un om vine la Hristos, păcatele, care au a face cu primul om, sunt șterse complet. Dar aceasta nu este totul: copacul este smuls din rădăcină⁸, aceasta înseamnă că omul vechi este judecat la cruce. Așa se spune în Romani 6.6, „că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat”. Acum Dumnezeu îl vede în legătură cu Omul al doilea. Aceia, care au murit cu Hristos („față de păcat”; Romani 6.2,8,10), au fost și „înmormântați cu El”; ei merg acum pe drumul lor „în înnoirea (nu îmbunătățirea) vieții” (Romani 6.4). Dacă în omul vechi ar fi fost *cătuși de puțin ceva bun*, el nu ar fi trebuit „răstignit cu El” și „trupul păcatului” nu ar fi trebuit desființat (Romani 6.6); atunci harul ar fi fost eventual necesar ca un ajutor mic și omul nu ar fi avut nevoie de nașterea din nou (Ioan 3.3) și de viața nouă de sus (Romani 6.4), ci numai de o îmbunătățire a omului vechi. Carnea (natura veche) este însă nu numai păcătoasă, ci despre ea se spune chiar în Romani 7.18: „Pentru că știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun.” Deci este nu numai *mult rău* prezent, ci nu este *nimic bun*. Toate faptele bune – după etaloane omenești – pe care

⁸ Însă aceasta nu înseamnă că natura veche (carnea) nu mai este în noi.

le-ar putea face ceva care nu aparține lui Hristos, sunt complet fără valoare înaintea lui Dumnezeu, deoarece ele sunt făcute în independență de El și pentru că „gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate” (Romani 8.7). De aceea se spune și: „cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu” (Romani 8.8), aceasta înseamnă, Dumnezeu nu găsește nimic la om, care ar putea să-I placă.

În Galatia erau atunci oameni care considerau posibilă o îmbunătățire a omului vechi. Ei predicau printre altele circumcizia. Deoarece apostolul Pavel a văzut în aceasta un pericol pentru Evanghelie, el a atenționat pe galateni cu o mânie sfântă: „Atunci poticnirea crucii a fost înlăturată. De s-ar tăia chiar de tot cei care vă tulbură” (Galateni 5.11b,12).

Tânărului care a venit la Domnul Isus și a arătat unele trăsături de caracter plăcute, așa că despre el se spune chiar că „Isus, uitându-Se la el, l-a iubit” (Marcu 10.21), îi spune chiar Domnul Isus: „Nimeni nu este bun, decât *Unul singur*, Dumnezeu” (Marcu 10.18). Nu este nici un om bun pe pământ. Domnul Isus spune totodată: dacă tu vezi în Mine numai un om, atunci nu Mă poți numi bun. – Și Domnul Isus a spus aceasta, El, Cel care era ascultătorul desăvârșit, Cel fără păcat și Cel plin de bunătate! Ce s-a constatat, atunci când Domnul i-a pus inima la probă? Atunci a dispărut ce era demn de iubit și s-a arătat că în inima lui nu era nimic pentru Dumnezeu, Cel care venise ca Om: „Dar el ... a plecat mâhnit” (Marcu 10.22).

14.9 Dar nu a fost omul creat „foarte bun”?

Am văzut că în om nu se găsește nimic bun – dar nu se spune, după ce Dumnezeu a creat pe om: „... și iată, era foarte bine” (Geneza 1.31)? Ba, da! Dumnezeu a creat pe om „după chipul Său” (Geneza 1.27). Dar omul prin păcatul său (Geneza 3) s-a adus sub povara unei vine și s-a expus singur judecății lui Dumnezeu. Și el a primit o natură decăzută, care este neîmbunătățit de rea, cu o inimă despre care în Ieremia 17.9 se spune: „nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare”. Însă chiar și aceasta nu este totul: otrava păcatului a stricat și mintea omului, voința lui și capacitatea de judecată: „... nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar” (Romani 3.10-12). Deja împăratul Solomon a recunoscut: „Dumnezeu l-a făcut pe om drept; dar ei au căutat tot felul de născociri” (Eclesiastul 7.29). Această depravare, această răutate s-a arătat nu numai în prezența Fiului lui Dumnezeu pe pământ și în mod deosebit la cruce, ci ea se arată și astăzi în fiecare zi, în care oamenilor li se vestește vestea bună a lui Dumnezeu despre salvarea în Isus Hristos și ei resping acest mesaj minunat al harului și se dau mulțumiți cu ofertele de desfătare ale lumii și prin aceasta aleargă în pierzarea lor.

14.10 Rezultatul încercării omului

Rezultatul încercării omului este clar după răstignirea lui Hristos:

- Toți sunt „sub păcat” (Romani 3.9; Galateni 3.22).
- Orice gură va fi „astupată” (Romani 3.19).
- Toată lumea stă „sub judecata lui Dumnezeu” (Romani 3.19).
- „Toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23).
- Dumnezeu „a închis împreună pe toți în necredință, ca să arate îndurare tuturor” (Romani 11.32).
- Omul este un „rob al păcatului” (Romani 6.20).
- Minte necredincioșilor este „orbită” (2 Corinteni 4.4).
- Toți „au murit”, morți în păcatele lor (2 Corinteni 5.14; Efeseni 2.1).
- „Lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5.19).
- Satan este „dumnezeul lumii acesteia” (2 Corinteni 4.4).

Ce fericire, că noi în responsabilitatea noastră înaintea lui Dumnezeu nu mai avem a face cu primul nostru om, ci că noi „răstigniți cu Hristos” suntem înaintea lui Dumnezeu (Galateni 2.19) și de aceea primul om este juridic îndepărtat dinaintea lui Dumnezeu! Ce fericire, că noi suntem legați cu Omul al doilea, cu Omul din cer, (1 Corinteni 15.47-49), și știm; „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20)! Noi suntem „în Hristos” și de aceea suntem „o creație nouă” (2 Corinteni 5.17). Hristos, ca „ultimul Adam” (1 Corinteni 15.45) a dat naștere la o nouă generație de oameni. Romani 5.12-21 ne arată cum are loc schimbul de la primul Adam (vezi Geneza 1) la ultimul Adam (Hristos).

14.11 Printr-o faptă a venit moartea – printr-o faptă a venit dreptatea

Printr-o *singură* acțiune a păcatului făcută de Adam a venit moartea în lume, și deoarece el era capul unei familii de oameni, toți urmașii lui trebuie să suporte consecințele neascultării lui. Moartea este sentința pe care Dumnezeu a făcut-o cunoscut omului (Adam). Omul, care stă sub sentința lui Dumnezeu, trebuie să suporte cu adevărat judecata. În contrast cu Adam, Hristos a fost ascultător până la moarte. Acțiunea Lui de dreptate a fost exprimată în lucrarea de la cruce (Romani 5.18); ea a oferit lui Dumnezeu baza ca El să poată revela gloria dreptății Sale: pe de o parte judecata asupra păcatului a căzut fără cruțare asupra lui Hristos – prin aceasta sfințenia și maiestatea lui Dumnezeu au fost respectate. Pe de altă parte Dumnezeu poate acum pe o bază juridică dreaptă să declare drepti pe toți aceia ale căror păcate au fost judecate – prin aceasta harul nu merge înaintea dreptății, ci el este însoțit de dreptate. Aceia, care cred în Hristos sunt legați acum cu Hristos în loc cu Adam. Învățătura se încheie în Romani 5.21 cu afirmația: „... pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate, spre viața eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Moartea este consecința faptului că noi suntem „în Adam”; viața veșnică dimpotrivă este urmarea faptului că noi suntem „în Hristos”. Aceasta este har din belșug și arată de asemenea clar pentru ce credinciosul este văzut așa, că el „s-a dezbrăcat” de omul vechi (Efeseni 4.22):

prin faptul că noi ne-am dezbrăcat de omul vechi, înfăptuim adevărul că omul nostru vechi a fost răstignit împreună cu Hristos și noi „am îmbrăcat pe Hristos” (Galateni 3.27).

14.12 O creație nouă

Cât de fericiți ar trebui să ne facă faptul că știm că în ochii lui Dumnezeu noi nu mai suntem legați cu omul care *stă* sub judecată, ci cu omul care *a purtat* judecata și „a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui” (Romani 6.4)! De aceea noi putem exclama împreună cu apostolul Pavel: „Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus [!] m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.2), care lucrează în aceia care se află numai „în Adam” (primul Adam). Noi am schimbat poziția din Adam în Hristos, Omul al doilea respectiv ultimul Adam; o schimbare, cum nu poate fi mai mare: de aceea „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus: iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). O îmbunătățire nu era suficientă aici, era necesară o creație absolut nouă.

14.13 Ales mai dinainte în Hristos

Dumnezeu avea deja de la început în vedere acest al doilea Om. Din acest motiv El nu ne-a ales în Adam, ci „în Hristos”, și anume deja „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4) – deci cu mult timp înainte de crearea lui Adam. Când în sfârșit la cruce a ieșit la lumină toată stricăciunea primului om, a fost revelată totodată desăvârșirea și frumusețea Omului al doilea, și de aceea Omul al doilea a fost glorificat tocmai în acest moment (Ioan 13.31). Stricăciunea noastră pune cu atât mai mult în lumină gloria persoanei lui Hristos. De aceasta vrem să ne bucurăm din inimă.